

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. P., C.P.**, právne zastúpeného Doc. JUDr. Ľ. F., CSc., advokátom, K., proti žalovanému **M., s. r. o. P., Ž.**, IČO: X., právne zastúpenému JUDr. P. L., advokátom, K., **o určenie neplatnosti zmluvy**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. novembra 2009, č. k. 8Cob/44/2009-173 a na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. októbra 2010, č. k. 8Cob/65/2010-208, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. novembra 2009, č. k. 8Cob/44/2009-173, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. októbra 2010, č. k. 8Cob/65/2010-208 a uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. marca 2010, č. k. 9Cb/190/2007-162 **zrušuje** a vec **vracia** Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. októbra 2010, č. k. 8Cob/65/2010-208 **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom zo dňa 08. 01. 2009, č. k. 9Cb/190/2007-106 zamietol žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o vykonávaní verejnoprospešných prác zo dňa 01. 04. 1998 a zaviazal žalobcu k náhrade trov konania vo výške 234 430,56 Eur. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že zmluva o vykonávaní verejnoprospešných prác bola uzatvorená podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a v súlade s Obchodným zákonníkom a tak isto boli v súlade s citovaným zákonom uzatvorené aj jej prílohy a dodatky. To, že v čl. 3 miesto plnenia zmluvy, v čl. 5 cena, účastníci zhodne prejavili vôľu zmluvu upraviť formou dodatkov, nemôže samo osebe

vyvolať neplatnosť. Z dodatkov a príloh mal súd prvého stupňa za preukázané, že tieto boli uzatvárané vždy na konkrétne časové obdobie a bol v nich dostatočne určený a špecifikovaný predmet plnenia, čo sa týka bodu 3, ako aj bodu 5 Zmluvy o vykonávaní verejnoprospešných prác. Keďže žalobca v konaní namietal absolútnu neplatnosť zmluvy, súd prvého stupňa z úradnej povinnosti skúmal všetky dôvody, ktoré by mohli viesť k vysloveniu absolútnej neplatnosti tejto zmluvy a dospel k záveru, že nie je žiaden dôvod na vyslovenie jej absolútnej neplatnosti. Taktiež sa súd prvého stupňa zaoberal aj námietkou nesprávneho označenia žalovaného v zmluve, ktorá je predmetom konania a dospel k záveru, že hoci pri označení žalovaného chýba časť obchodného mena - P., táto skutočnosť nie je dôvodom na vyslovenie neplatnosti žalovanej zmluvy, pretože žalovaný bol v záhlaví tejto zmluvy dostatočne identifikovaný sídlom spoločnosti, jej konateľom, ale najmä identifikačným číslom, teda spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti, kto je účastníkom zmluvného vzťahu. Preskúmaním zmluvy súd prvého stupňa ustálil, že nie je dôvod ani na vyslovenie absolútnej neplatnosti žalovanej zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Výrok o náhrade trov konania sa zakladá na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací napadnutým rozsudkom rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, potvrdil a zároveň pripustil dovolanie. Odvolací súd zrušil výrok o náhrade trov konania a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 214,53 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvého stupňa v tom smere, že zmluva o verejnom obstarávaní je platná a nebola uzavretá v rozpore so zákonom č. 263/1993 Z. z. zákon o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoVO“). Tak ako súd prvého stupňa i odvolací súd je toho názoru, že v čase vzniku zmluvy, t. j. 01. 04. 1998 bol platný a účinný zákon ZoVO. Podľa citovaného zákona a ust. § 2 ods. 2 písm. a/, žalobca nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy obstarávateľom. Žalobca nebol ani rozpočtová ani príspevková organizácia podľa zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách. Samotná skutočnosť, že žalobca má majetkovú účasť u žalovaného, a to 20% základného imania, čo predstavovalo 40 000,-- Sk, neznamena, že automaticky táto spoločnosť, ktorá jednoznačne je samostatným právnickým subjektom, je povinná sa riadiť predpismi týkajúcich sa obce. Žalovaný ako spoločnosť nebol založený zo štátnych prostriedkov a keďže žalobca mal len majetkovú účasť u žalovaného, na vzťahy

a právne úkony, ktoré uzatváral žalovaný, platia ustanovenia Obchodného zákonníka. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani žalobca ani žalovaný nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy obstarávateľom tak, ako to má na mysli ust. § 2 ods. 2 písm. a/ ZoVO, a preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu a obchádzaniu zákona o verejnom obstarávaní a z tohto dôvodu nemôže byť zmluva absolútne neplatná podľa ust. § 24a ZoVO. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvého stupňa, ktorý uviedol a ustálil, že pokiaľ žalobca namieta rozpor pri uzatváraní spoločenskej zmluvy zo dňa 03.03. 1998, a to so zákonom č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže, ako aj ust. § 39 Občianskeho zákonníka, tak sa s týmto názorom žalobcu nemôže stotožniť, pretože predmetom tohto konania nie je platnosť, či neplatnosť spoločenskej zmluvy, ani spôsob jej uzatvárania, a preto sa touto otázkou odvolací súd ani nezaoberal. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý neposúdil predmetnú zmluvu ako neplatnú z dôvodu formálnych a obsahových náležitostí, ktoré vytýkal žalobca, pretože nenašiel žiadne porušenie. Pokiaľ sa týka obchodného mena, tak je podľa súdu ustálená judikatúra, že pokiaľ je účastník identifikovaný tak, že nevzbudzuje pochybnosti o tom, kto je účastníkom konania, tak nemôže ísť o neplatnú zmluvu. Odvolací súd sa zaoberal aj odvolaním v časti, v ktorej namietol žalobca, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, a to výsluch svedkov a s týmto názorom sa nestotožnil. Odvolací súd uviedol, že vypočutie svedkov tak, ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd považuje za nadbytočný, nemajúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pretože ide o právne posúdenie veci, čo spadá výlučne do právomoci súdu. S dôvodmi odvolania žalobcu čo do výroku o náhrade trov konania sa odvolací súd stotožnil a v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to s poukazom na to, že v danej veci súd prvého stupňa mal pri náhrade trov konania, resp. pri výpočte vychádzať z ust. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a nie z ust. § 10, pretože predmetom konania je určenie neplatnosti zmluvy o verejnom obstarávaní a hodnota predmetu zmluvy nepredstavuje cenu práva určenia neplatnosti. Podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. odvolací súd pripustil dovolanie vzhľadom na existenciu metodického usmernenia Úradu pre verejné obstarávanie, pretože ide o vec po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie bolo pripustené pre posúdenie, či znenie zákona č. 263/1993 Z. z. je možné vykladať tak, ako je to uvedené v metodickom usmernení zo dňa 12. 03. 2009 alebo tak, ako zákon vyložil súd. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 a ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľ sa zásadne nestotožňuje so záverom súdu, že ani žalobca ani žalovaný nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy obstarávateľom tak, ako to má na mysli ust. § 2 ods. 2 písm. a/ ZoVO, a preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu a obchádzaniu zákona o verejnom obstarávaní a z tohto dôvodu nemôže byť zmluva absolútne neplatná podľa ust. § 24a ZoVO. Dovolateľ zastáva právny názor, že tento záver je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca má za to, že M. P. pri uzatváraní Zmluvy o vykonaní verejnoprospešných prác zo dňa 01. 04. 1998 jednoznačne bolo obstarávateľom a malo pri výbere tohto zmluvného partnera zásadne postupovať v zmysle vtedy platného zákona ZoVO. Preto dovolateľ zastáva právny názor, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so ZoVO (neprebehla regulárna verejná súťaž, ani žalovaný nepreukázal naplnenie zákonných predpokladov na realizáciu iného spôsobu obstarávania), a preto je absolútne neplatná podľa ust. § 24a ZoVO. Rešpektujúc zásadu iura novit curia dovolateľ poukázal na skutočnosť, že jeho právny názor potvrdil aj Úrad pre verejné obstarávanie v Metodickom usmernení zn. 140-2000/2009 zo dňa 12. 03. 2009. S týmto Metodickým usmernením a v ňom vysloveným právnym názorom štátneho orgánu sa súdy nevysporiadali vôbec, v ňom uvedené skutočnosti ignorovali a Metodické usmernenie nehodnotili ani ako listinný dôkaz, ani ako odborné vyjadrenie podľa ust. § 127 ods. 4 O. s. p. Dovolateľ uviedol, že povinnosť M. P. postupovať pri uzatváraní spornej zmluvy cestou verejnej súťaže podľa ZoVO vyplývala z ust. § 2 ods. 2 písm. a/ ZoVO, podľa ktorého obstarávateľom je „právnická osoba zapojená na štátny rozpočet Slovenskej republiky alebo na rozpočet obce 4) a ňou zriadená právnická osoba“. Napojenie M. P., teda žalobcu na štátny rozpočet Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva aj z právnych prepisov, ako zo zákona č. 375/1997 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2008, zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách, zo zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Preto možno konštatovať, že M. P. pri uzatváraní zmluvy bolo zapojené na štátny rozpočet Slovenskej republiky, a preto jednoznačne bolo obstarávateľom a malo pri výbere svojho zmluvného partnera - žalovaného postupovať v zmysle ZoVO. Podľa žalobcu je potrebné ešte zdôrazniť, že v čase uzatvárania spornej zmluvy M. P. v iných prípadoch vyhlasovalo verejné súťaže v zmysle ZoVO, na ktoré bolo v konaniach poukázané. Dovolateľ

má za to, že v priebehu konania bolo preukázané, že pri uzatváraní spornej zmluvy mal obstarávateľ postupovať podľa ZoVO, tomu tak v skutočnosti nebolo a zákazka bola netransparentne zadaná vopred pripravenému uchádzačovi za podmienok, ktoré neboli v súlade so zákonom, čo následne spôsobuje v zmysle ust. § 24a ZoVO neplatnosť predmetnej zmluvy. Právna argumentácia súdu prvého stupňa, na ktorú naviazal aj odvolací súd, je podľa dovolateľa v rozpore nielen z hľadiska významovej logiky textu, ale aj so znením zákona o verejnom obstarávaní, ktorého normatívne vety neprípustne ohýba, minimálne čo sa týka spoločnosti M., s. r. o. Právny záver odvolacieho súdu v odôvodnení rozsudku, že „žalobca nebol ani rozpočtová ani príspevková organizácia podľa zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách“, považuje žalobca bez bližšieho zdôvodnenia súdom, pre toto konanie bez právnej relevancie, nemajúci zásadnejšiu výpovednú hodnotu o postavení žalobcu a jeho zapojeniu na štátny rozpočet. Konštatovanie odvolacieho súdu, ktorým odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje, vzhľadom na uvedené podľa dovolateľa neobstojí. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa v naznačenom smere javí ako arbitrárne, bez uvedenia relevantných dôvodov. S poukazom na uznesenie Ústavného Súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 považuje dovolateľ právne závery, prezentované v napadnutom rozhodnutí, za nedôvodné, zásadne popierajúce účel a význam príslušných zákonných ustanovení ZoVO a súvisiacich právnych predpisov.

V dovolaní je namietnutá aj formálna stránka zmluvy, z ktorého dôvodu dovolateľ konštatuje, že uzatvorená Zmluva o vykonaní verejnoprospešných prác (aj vzhľadom na objem finančných prostriedkov, ktoré boli jej predmetom podľa súdu cca 314 382 109,-- Sk) je absolútne netransparentná, neurčitá, nezrozumiteľná, neumožňujúca sprehľadenie toku verejných financií. Treba vziať do úvahy skutočnosť, že napadnutá zmluva mala byť prijatá v režime verejného obstarávania, a teda sa na ňu museli vzťahovať odlišné kritéria, keďže na rozdiel od štandardných obchodných vzťahov zmluvné strany narábali s verejnými prostriedkami. Zvolený spôsob upravovania spornej zmluvy prijímaním jej dodatkov, ktoré mimochodom upravujú niektoré základné a zásadné náležitosti, a to rozsah a cenu plnení, nepovažuje dovolateľ za správny a zákonný. Dovolateľ má za to, že je proti samotnej logike účelu verejného obstarávania, aby si zmluvné strany mohli v nelimitovaných dodatkoch k základnej zmluve dodatočne voľne upravovať rozsah výkonov, prípadne ceny obstarávaných tovarov a služieb. Zmluva o vykonaní verejnoprospešných prác ďalej

neupravuje ani elementárne náležitosti rámcovej zmluvy ako: spôsob, formu a základné kritériá pri prijímaní dodatkov k zmluve, kritériá pre určovanie ceny v budúcnosti, neobsahuje žiadne mechanizmy kontroly plnenia záväzkov, neupravuje postup, ak nedôjde ku dohode zmluvných strán o uzatvorení dodatku atď. Uvedené skutočnosti podľa žalobcu spochybňujú skutočný úmysel obstarávateľa hospodárne narábať s verejnými prostriedkami. Dôvody pre vyslovenie absolútnej neplatnosti napadnutej zmluvy vidí žalobca v tom, že uzatvorením predmetnej zmluvy došlo ku porušeniu ZoVO, keďže žalobca mal byť obstarávateľom, a teda pri jej uzatváraní mal postupovať v zmysle jeho intencií a uskutočniť relevantnú verejnú súťaž. Nevykonaním verejnej súťaže tak došlo ku porušeniu ZoVO, a teda k jeho faktickému obídeniu. Tým, že napadnutá zmluva (prostredníctvom spoločenskej zmluvy, na ktorú odkazuje) obmedzuje vo svojich ustanoveniach voľnú obchodnú súťaž diskrimináciou ostatných podnikateľských subjektov vyvíjajúcich podnikateľskú činnosť v rovnakej oblasti ako žalovaný, keďže spoločníci sa v nej zaväzujú vykonávať jej predmet len prostredníctvom spoločného podniku M., s. r. o., P., a to po dobu najmenej 15 rokov, sa zmluva dostáva do rozporu nielen s dobrými mravmi, ale aj zákonom o ochrane hospodárskej súťaže. Rozpor s dobrými mravmi pri uzatváraní spornej zmluvy vyplýva aj z prepojenia zmluvy so spoločenskou zmluvou, ktorou bola založená obchodná spoločnosť M., s. r. o., P., ktorá bola rovnako schválená v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko spoločenská zmluva bola uzatvorená s fyzickou osobou, hoci mestské zastupiteľstvo schválilo kontrakt s právnickou osobou. Žalobca zdôraznil a namietol aj skutočnosť, že odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa sa odmietol zaoberať okolnosťami uzatvorenia spoločenskej zmluvy zo dňa 03. 03. 1998 z dôvodu, že by to nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Dovolateľ má za to, že posúdenie okolností uzatvorenia tejto spoločenskej zmluvy pre vyvodenie právnych záverov potrebných pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je nevyhnutné, vzhľadom na nerešpektovanie všeobecne uznávanej zásady dodržiavania dobrých mravov. Zásadné pochybnosti o zákonnosti uzatvorenia spoločenskej zmluvy pramenia zo skutočnosti, že táto bola uzatvorená s fyzickou osobou spoločníkom Š. Ch., bytom P. hoci mestské zastupiteľstvo schválilo kontrakt s právnickou osobou spoločnosťou C., s. r. o., čo sú dva zásadne odlišné právne subjekty. Ako vyplýva z prijatých uznesení mestského zastupiteľstva v Považskej Bystrici č. 77/1997 a č. 8/1998, pri uzatváraní spoločenskej zmluvy sa vôbec nebrala do úvahy vôľa mestského zastupiteľstva. V oboch uzneseniach sa deklaruje vznik spoločného podniku M. s. r. o., P., so spoločnosťou C., s. r. o., ale nie s fyzickou osobou Š. C.

Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že po vzniku spoločného podniku M., s. r. o., P., všetky kontrahované činnosti, ktoré spoločnosť mala pre mesto vykonávať (ročne v objeme cca niekoľko desiatok miliónov korún), vykonávala formou subdodávok od spoločnosti C., s. r. o. - čiže subjektu, ktorý mal byť podľa zámeru a uznesení mesta spoločníkom v spoločnom podniku. Takýto postup bol v zásadnom rozpore so zákazom konkurencie upravenom v čl. 9 spoločenskej zmluvy. Uvedeným postupom sa tá istá fyzická osoba ako spoločník a konateľ tak v spoločnom podniku M., s. r. o., P., ako zároveň aj v spoločnosti C., s. r. o., dostala do zjavného konfliktu záujmov a teda do rozporu so zákonom i dobrými mravmi.

Dovolateľ zastáva názor, že konanie pred odvolacím súdom trpí aj vadami, ktoré mali za následok neprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 120 ods. 1 O. s. p. Preto možno konštatovať, že sudy nevykonávali dôkazy navrhované žalobcom a s niektorými skutkovými okolnosťami sa vôbec nevysporiadali. Pri dokazovaní sa súd vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca aj v priebehu roka 1997 uskutočňoval viaceré súťaže podľa ZoVO, dokonca i na čiastkové plnenia, ktoré nakoniec tvorili predmet napadnutej zmluvy. Súd pri rozhodovaní vôbec nebral do úvahy túto zásadnú skutočnosť, hoci na ňu poukázal aj výsluch svedka Ing. D. L. - bývalého primátora mesta. Súd vôbec neskúmal existenciu a výsledok týchto verejných súťaží. Osobitne dôležitou skutočnosťou je podľa dovolateľa aj fakt, či tieto verejné súťaže prebiehali v súlade so ZoVO alebo nie, ktorou skutočnosťou sa mal súd prvého stupňa bližšie zaoberať. Vyhodnotenie zákonnosti verejných súťaží má pritom priamu relevanciu s náležitým vyhodnotením platnosti alebo neplatnosti napadnutej zmluvy. Dovolateľ zastáva právny názor, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so ZoVO (neprebehla regulárna verejná súťaž, ani žalovaný nepreukázal naplnenie niektorých zákonných predpokladov na realizáciu iného spôsobu obstarávania), a preto je zmluva o vykonaní verejno-prospešných prác zo dňa 01. 04. 1998 absolútne neplatná. Mesto P. v tomto období v iných záležitostiach obstarávanie podľa ZoVO vykonávalo, čo žalobca súdu aj preukázal. Konajúce sudy sa však s týmito dôkazmi vôbec nevysporiadali.

Dovolateľ zdôraznil, že na pojednávaní navrhol doplniť dokazovanie o výsluch svedkov S. M., Ing. D. V. a E. M., ktorých navrhol vypočuť k otázkam verejného obstarávania, ale i k otázkam dodržiavania dobrých mravov. Je presvedčený, že výsluchom

navrhnutých svedkov sa mohla preukázať existencia alebo neexistencia verejných obstarávaní v predmetnej kauze. Táto skutočnosť je nevyhnutná pre posúdenie otázky absolútnej neplatnosti napadnutej zmluvy v zmysle ust. § 24a ZoVO, podľa ktorého „Zmluva uzavretá v rozpore s týmto zákonom je neplatná.“ Dovolateľ konštatuje, že súd si pri dokazovaní výsluchom svedkov utváral osobný priamy názor na vec len výsluchom svedkov, ktorých navrhol žalovaný, pričom svedkovia, navrhnutí na vypočutie druhou stranou, teda žalobcom, vypočutí v konaní neboli. Dovolateľ si je vedomí, že súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi, ale s poukazom na konštantnú judikatúru (rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 15/03) dodal, že súd by nemal založiť svoje rozhodnutie na výpovedi len jednej z procesných strán bez toho, aby táto výpoveď bola akýmkoľvek spôsobom verifikovaná inými dôkazmi.

Záverom dovolania dovolateľ zdôraznil, že sporná zmluva bola uzatvorená v rozpore s vtedy platným zákonom o verejnom obstarávaní, a preto je absolútne neplatná. Rovnako aj spoločenská zmluva, ktorou bola založená spoločnosť M., s. r. o., P., a ktorá bola zároveň podkladom pre uzatvorenie spornej zmluvy, bola uzatvorená v rozpore s platnými uzneseniami mestského zastupiteľstva mesta P., a teda aj v rozpore s platnými právnymi predpismi a dobrými mravmi. Z uvedeného hľadiska vyplýva, že napadnutá zmluva nemôže obstať ani z hľadiska dodržiavania dobrých mravov. Na základe vyššie uvedeného preto navrhuje, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že určuje, že zmluva o vykonaní verejnoprospešných prác, uzatvorená dňa 01. 04. 1998 medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, alternatívne navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ si uplatnil aj náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolanie bolo pripustené pre posúdenie, či znenie zákona č. 263/1993 Z. z. je možné vykladať tak, ako je to uvedené v metodickom usmernení zo dňa 12. 03. 2009, alebo tak, ako zákon vyložil súd. Žalovaný je toho názoru, že v predmetnej právnej veci nie sú splnené základné predpoklady prípustnosti dovolania proti napadnutému rozsudku, nakoľko nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, keďže riešená právna otázka bola jednoznačne upravená v ust. § 2 ods. 2 zákona č. 263/1993 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o vykonaní verejnoprospešných prác zo dňa 01. 04. 1998. Dotknuté ustanovenie podľa žalovaného

jednoznačne a bez pochybností vymedzuje okruh subjektov, ktoré boli podľa tohto zákona povinné postupovať ako obstarávatelia, pričom v čase uzavretia zmluvy žalobca takýmto subjektom nebol. Povinnosť obce, ako obstarávateľa, postupovať pri uzavieraní obdobných zmlúv podľa zákona o verejnom obstarávaní bola zavedená až zákonom č. 263/1999 Z. z. o verejnom obstarávaní, a to s účinnosťou od 01. 01. 2000. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, je podľa žalovaného zrejmé, že oba súdy jednoznačne a bez pochybností vylúčili aplikáciu ZoVO v predmetnej veci. Žalovaný namietol správnosť samotného metodického usmernenia, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa základné kritériá odborného, logického, zákonného a odôvodneného výkladu právnej normy a je vo svojej podstate zavádzajúce. Podľa žalovaného súdy nemali vôbec na usmernenie prihliadať, nakoľko toto je výkladom právnej normy (posudzovanie právnej otázky), na ktorý je v rámci rozhodovacej právomoci v súdnom konaní oprávnený výlučne súd. Výklad právnej normy tak, ako je uvedený v metodickom usmernení, taktiež vo vzťahu k prípustnosti dovolania, nemožno považovať ani za judikatúru, t. j. riešenie určitej právnej otázky súdom. Žalovaný konštatuje, že napriek skutočnosti, že odvolací súd pripustil dovolanie v danej veci, objektívne nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p.) vzhľadom na jednoznačnú formuláciu ust. § 2 ods. 2 ZoVO, keďže prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd za použitia zákonných hľadísk dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej po právnej stránke zásadný význam skutočne má. Podľa žalovaného možno konštatovať, že pripustením dovolania odvolacím súdom, aj keď v skutočnosti nejde o rozhodnutie zásadného významu, sa účastníkovi priznáva viac práv, ako mu vyplýva zo zákona, čo by viedlo okrem iného k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania, ako aj k porušeniu princípu „rovnosti zbraní“. Z uvedeného je zrejmé, že ak predmetné rozhodnutie zásadný význam po právnej stránke nemá, odvolací súd nie je oprávnený rozhodnúť o prípustnosti dovolania, resp. dovolací dôvod objektívne nie je daný.

Žalovaný zdôraznil, že metodické usmernenie môže úrad vydať len v prebiehajúcim procese verejného obstarávania, t. j. v procese verejného obstarávania, ktorého priebeh je upravený v platnom a účinnom ZoVO. Pre posúdenie otázky absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy podľa ust. § 24a ZoVO, bolo zásadné posúdenie právnej otázky osobnej pôsobnosti tohto zákona v čase uzavretia predmetnej zmluvy, t. j. okruhu subjektov, ktoré boli

povinné postupovať podľa uvedeného zákona pri verejnom obstarávaní. Žalovaný má za to, že žalobca nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy obstarávateľom podľa ust. § 2 ods. 2 písm. a/ ZoVO, nakoľko toto ustanovenie sa vzťahovalo na rozpočtové a príspevkové organizácie podľa zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách. Z uvedeného je zrejmé, že obec a právnická osoba obce, zapojená na rozpočet obce (rozpočtová alebo príspevková organizácia obce), sú dva odlišné subjekty práva, pričom obec nebola právnickou osobou zapojenou na štátny rozpočet Slovenskej republiky podľa ust. § 2 ods. 2 ZoVO. Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalobca nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy obstarávateľom podľa ZoVO a z tohto dôvodu nebol povinný postupovať podľa ustanovení tohto zákona, k čomu správne dospel súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že uzavretím predmetnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovení ZoVO a ani k jeho obchádzaniu. Sám žalovaný nebol obstarávateľom podľa ZoVO, nakoľko je obchodnou spoločnosťou založenou podľa Obchodného zákonníka, nie je napojený na rozpočet obce ako príspevková alebo rozpočtová organizácia obce a nehospodári so žiadnym majetkom obce. Právny vzťah založený predmetnou zmluvou, uzavretou medzi žalobcom a žalovaným, je podľa ust. § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahom obchodnoprávnym.

K námietke nevykonania niektorých dôkazov, resp. výsluchu svedkov, žalovaný dodal, že procesný postup súdu prvého stupňa, považuje za procesne správny, a taktiež v tomto prípade neobstojí tvrdenie žalobcu o porušení určitej rovnováhy pri dokazovaní, nakoľko žalovaný je toho názoru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno v tejto veci. Výsluch svedkov a súčasného štatutárneho zástupcu žalobcu navrhovaný právnym zástupcom žalobcu, by navyše neprispel k ďalším skutkovým zisteniam, resp. k inému zisteniu skutkového stavu. Žalovaný je toho názoru, že vzhľadom na už vykonané dokazovanie mal súd dostatok dôkazov, náležite zistil skutkový stav veci a ďalší výsluch svedkov by bol nadbytočný, nemajúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, keďže ťažiskom sporu bolo posúdenie právnej, nie skutkovej otázky. Ohľadom formálnych nedostatkov predmetnej zmluvy žalovaný uviedol, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd nezistil ani ex officio žiadny dôvod na vyslovenie absolútnej neplatnosti zmluvy, keďže zmluva, jej dodatky a prílohy sú formulované dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne. Zmluvné strany počas trvania celého zmluvného vzťahu, t. j. po viac ako 10 rokov nemali pochybnosti

o vzájomných právach a povinnostiach založených predmetnou zmluvou. Konanie žalobcu (podanie žaloby o určenie absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy) považuje žalovaný za účelové a v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, keďže počas trvania zmluvného vzťahu založeného zmluvou, ktorá je predmetom tohto konania, uzatvoril na jej predmet ďalšiu zmluvu s iným podnikateľským subjektom, a z toho dôvodu začal od roku 2007 porušovať svoje zmluvné záväzky. Na základe uvedených skutočností žalovaný žiada, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné podľa ust. § 243b ods. 1 O. s. p. a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením zo dňa 12. 03. 2010, č. k. 9Cb/190/2007-162 zaviazal žalobcu k náhrade trov konania vo výške 536,88 Eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. O náhrade trov rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keď úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu, ktorá spočívala z trov právneho zastúpenia, rešpektujúc názor odvolacieho súdu, vyslovený v rozhodnutí č. k. 8Cob/44/2009-173. O výške trov právneho zastúpenia rozhodol súd prvého stupňa podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., účinnej od 01. 06. 2006 do 31. 12. 2008, od 01. 01. 2009 do 31. 05. 2009 a od 01. 06. 2009 doposiaľ, a to podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky, keď základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je určité percento výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením zo dňa 28. 10. 2010, č. k. 8Cob/65/2010-208 potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 74,61 Eur na účet právneho zástupcu. S poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodal, že účelom konania vo veci samej nie je určenie výšky peňažného plnenia, ale určenie neplatnosti právneho úkonu. Keďže predmetom konania nie je peňažné plnenie, ani súčet peňažných plnení, v danej veci hodnotu práva nie je možné vyjadriť v peniazoch. V konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy ide o vec, ktorej hodnotu nemôžeme vyjadriť v peniazoch. Pokiaľ sa týka samotného vyčíslenia náhrady trov právneho zastúpenia, tak žalovaný v odvolaní nenamietal priznanie jednotlivých právnych úkonov, a preto odvolací súd v tejto časti rozhodnutie nepreskúmal.

Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne použil ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, a preto toto uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, v ktorom dovolaní uviedol, že vzhľadom na rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 25. 11. 2009 č. k. 8Cob/44/2009-173, súd prvého stupňa uznesením zo dňa 12. 03. 2010 č. k. 9Cb/190/2007-162 opätovne rozhodol o trovách prvostupňového konania v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Na odvolanie žalovaného následne odvolací súd rozhodol napadnutým uznesením, ktoré bolo podľa dovolateľa doručené žalovanému v rozpore so zákonnou lehotou uvedenou v ust. § 158 ods. 4 O. s. p. dňa 07. 12. 2010. Žalovaný zdôraznil, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené, čo však dovolaním napadnuté uznesenie nespĺňa, nakoľko odvolací súd nepreskúmal komplexne právnu argumentáciu žalovaného, obsiahnutú v odvolaní zo dňa 26. 03. 2010 a písomnom vyjadrení zo dňa 09. 11. 2010, týkajúcom sa veci samej. Súd podľa žalovaného rozhodol vo veci bez opory v hmotnoprávných predpisoch a bez náležitého odôvodnenia svojej právnej argumentácie v uznesení, nezákonne, arbitrárne a s následkom spôsobujúcim porušenie základného práva žalovaného na spravodlivé a zákonné súdne konanie zakotvené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého obsahom je aj právo na zákonnú náhradu trov konania úspešného účastníka konania. Vzhľadom na tieto skutočnosti je žalovaný toho názoru, že aj odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a jeho spravodlivosti. Žalovaný zdôraznil, že súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania v súlade so zákonom, nakoľko predmetom konania bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorého hodnotu možno vyjadriť v peniazoch, pričom táto hodnota predstavuje plnenie z predmetného právneho úkonu vo výške 10 435,22 Eur. Preto sa tento dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého názoru vždy, keď je predmetom konania určenie neplatnosti zmluvy, nie je možné predmet oceniť peniazmi. Názor odvolacieho súdu by mal podľa žalovaného následky na právnu istotu účastníkov právnych vzťahov, nakoľko v prípade neúspechu v konaní by nebol takýto účastník vystavený riadnej zodpovednosti za neúspech v konaní, t. j. riadnej náhrade trov konania (nález ÚS ČR zo dňa 04. 07. 2007 sp. zn. II. ÚS 598/2000 a nález ÚS ČR zo dňa 15. 01. 2003 sp. zn. I. ÚS 712/2001). Žalovaný ďalej v podanom dovolaní namieta, že

odvolací súd používa vo svojom rozhodnutí analógiu legis medzi vyhláškou 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Takáto analógia je podľa žalovaného absolútne vylúčená, pretože v danom prípade existuje právna norma, upravujúca spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za poskytované právne služby. Podľa žalovaného súdy nesprávne oddeľujú predmet súdneho konania, t. j. určenie neplatnosti právneho úkonu, od samotného právneho úkonu, o ktorého neplatnosti súd rozhoduje a vo svojom dôsledku tak súdy kreujú kategóriu „cena práva určenia neplatnosti“. Preto je žalovaný toho názoru, že výklad o spôsobe určenia náhrady trov právneho zastupovania je právnoteoreticky neprijateľný a vedie k porušeniu princípu zodpovednosti účastníka sporového konania za vedenie súdneho konania, vrátane jeho zodpovednosti za náhradu trov konania. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutie zo dňa 06. 10. 2005, č. k. 6Obo 12/2005 o neplatnosti kúpnej zmluvy, kde je konštatované, že hodnota sporu v danom prípade bola vyčíslená a predstavovala plnenie z kúpnej zmluvy, o neplatnosť ktorej sa v konaní jednalo. Aj z uvedeného dôvodu nemožno podľa žalovaného určenie neplatnosti právneho úkonu oddeliť od samotného obsahu právneho úkonu. Žalovaný zdôraznil, že ani právny predpis o odmeňovaní advokátov za poskytovanie právnych služieb nerozlišuje pri spôsobe určenia odmeny advokáta medzi druhmi konania (žalobou na plnenie a určovacou žalobou), ale spôsob výpočtu odmeny advokáta viaže v predmetnej veci výslovne na tarifnú hodnotu oceneného práva, ktorého sa poskytovaná právna služba týka a predstavuje v danom konaní plnenie z predmetnej zmluvy. S takouto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd vôbec nevysporiadal, iba zopakoval svoj právny názor, uvedený vo svojom rozsudku zo dňa 25. 11. 2009, č. k. 8Cob/44/2009-173, pričom neodôvodnil svoje rozhodnutie tak, aby bol jeho myšlienkový postup dostatočne vysvetlený s poukázaním na všetky zistené skutočnosti, a tým porušil svoju povinnosť vypořadať sa v odôvodnení rozhodnutia so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, čím odňal, resp. znemožnil realizáciu procesných práv žalovaného. Žalobca uviedol, že napadnuté uznesenie je neodôvodnené, nepresvedčivé, nezákonné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Konanie pred odvolacím súdom, ako aj jeho rozhodnutie, je preto postihnuté podľa žalovaného vadou, ktorá má za následok vznik dovolacieho dôvodu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a tento postup je v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky v spojení s ust. § 1 O. s. p. Na základe vyššie uvedeného žalovaný žiada, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne rozhodnutie zmenil tak, že odvolaniu žalobcu zo dňa 30. 03. 2010 v celom rozsahu vyhovie a prizná žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaným voči napadnutému uzneseniu uviedol, že dovolanie tak, ako ho uplatňuje dovolateľ, nie je prípustné. Poukázal na ust. § 239 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia uznesenie o trovách konania je *expressis verbis* vylúčené byť spôsobilým predmetom dovolania. Dovolanie nie je prípustné proti uzneseniam, ktorými sa za konania rozhoduje o vedľajších otázkach, vrátane trov konania, ktorý právny názor podporuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 283/2005. Navyše ide o potvrdzujúce rozhodnutie súdu, ktoré nespĺňa predpoklady výnimiek prípustnosti dovolania pri potvrdzujúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu.

Žalobca ďalej zdôraznil, že postupom súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 282/2010). O vadu, ktorá je z hľadiska ust. § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 231/2010). Žalobca zastáva názor, že súd nijakým spôsobom a nijakou faktickou procesnou činnosťou žiadnym spôsobom neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Žalovaný svoje procesné práva uplatňoval a realizoval v priebehu celého súdneho konania. Navyše žalovaný vôbec neuvádza, aký jeho procesný úkon mal byť zmarený (znemožnený faktickou procesnou činnosťou súdu). Žalobca má za to, že v odôvodnení

napadnutého rozhodnutia súd, v kontexte odôvodnení predchádzajúcich rozhodnutí súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Súd podľa názoru žalobcu, žalovanému jednoznačne v prejednávanej veci neodňal možnosť konať pred súdom z dôvodu, že súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s procesnými predpismi a žalovanému nijakým spôsobom neznemožnil uplatniť procesné práva, priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Žalovaný svoje procesné práva v konaní uplatňoval a realizoval, súd mu v tom žiadnym spôsobom nebránil a ani ho v procesných úkonoch neobmedzoval. Nie je odňatím možnosti konať pred súdom, keď sa súd nestotožnil s právnou argumentáciou žalovaného v ňom uvedenej, ani keď nevyhoviel jeho návrhu. Rovnako nie je odňatím možnosti konať pred súdom, keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia formálne neodcitol celú právnú argumentáciu žalovaného. Žalobca má za to, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne zhrnul relevantnú právnú argumentáciu žalovaného, významnú pre jeho rozhodnutie a náležite sa s ňou aj vysporiadal. Možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dáva (a to aj v kontexte odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa) jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky žalovaného, prezentované v jeho podaniach. Podľa žalobcu je potrebné pritom zdôrazniť, že súd na str. 4 odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., z ktorého možno vyvodit', že si osvojil aj dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré preto odkazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia súd len podal ďalšie dodatočné dôvody. Žalobca uviedol, že keby súd v odôvodnení súdneho rozhodnutia aj opomenul reagovať na niektorý argument účastníka konania, vyplývajúceho z niektorého z jeho podaní, zásadne by nešlo o odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, ako uvádza žalovaný. Takýmto postupom by mohlo byť porušené právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalobca však poznamenal, že toto právo je značne redukované tými ustanoveniami, ktoré podľa zákona nemusia byť odôvodnené alebo môžu byť odôvodnené iba stručne. Žalobca sa preto nestotožňuje so závermi žalovaného, že odňatie možnosti konať pred súdom účastníkovi postupom súdu, by mohlo byť založené aj na uvedenom (údajnom) nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca je presvedčený, že prípustnosť

dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. nie je založená na porušení práva na spravodlivý proces (práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia), ale výhradne na odňatí možnosti účastníka konať pred súdom ako faktickej činnosti súdu, čo sa v danej veci nestalo. Z dôvodu, že odvolací súd nijakým spôsobom a nijakou faktickou činnosťou neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., žalobca zastáva názor, že dovolanie žalovaného nie je prípustné.

Vo svojom vyjadrení sa žalobca stotožnil so spôsobom výpočtu náhrady trov konania súdom prvého stupňa i odvolacím súdom, pričom tvrdenie žalovaného o arbitrárnosti predmetného rozhodnutia o trovách konania považuje iba za jeho účelovú obranu. Žalobca sa stotožňuje s právnym záverom konajúcich súdov, že hodnota predmetu zmluvy nepredstavuje cenu práva na určenie neplatnosti. Žalobca má za to, že právna služba právneho zástupcu žalovaného sa netýkala vymáhania peňažného plnenia z napadnutej zmluvy, a v napadnutej zmluve nie je určená ani cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týkala, z ktorého dôvodu sa výpočet tarifnej hodnoty nemohol určovať podľa ust. § 10 ods. 2 vyhlášky 655/2004 Z. z. Právna služba právneho zástupcu sa týkala určenia neplatnosti právneho úkonu – spornej zmluvy, a nie zaplatenia peňažných plnení, z hodnoty ktorej žalovaný vychádza. Súčet peňažných plnení preto nemožno považovať za cenu práva určenia neplatnosti. Žalobca zastáva rovnaký právny názor, ako súd prvého stupňa a odvolací súd, že pri určovaní tarifnej odmeny je potrebné použiť analógiu legis a postupovať obdobne, ako upravuje zákon č. 71/1992 Zb. V tejto súvislosti žalobca poukázal na judikát R 33/1979, ktorý uvádza, že v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy ide o vec, ktorej hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch. Žalobca má preto za to, že analogicky sa má určiť tarifná hodnota podľa ust. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Podľa žalobcu sa žiada uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo veciach náhrady trov v prípadoch určovacích žalôb viackrát rozhodli, že náhrada trov konania v časti odmeny advokáta za zastupovanie vo veci určenia vlastníctva alebo neplatnosti právneho úkonu sa v režime vyhlášky č. 655/2004 Z. z. určuje podľa ust. § 11 ods. 1, a teda platí, že hodnotu takejto veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch. Predmetom konania je totiž preskúvanie zákonnosti právneho úkonu a nie rozhodovanie o konkrétnom práve alebo povinnosti, ktoré z neho vyplývajú. Podľa žalobcu judikáty Ústavného súdu Českej republiky, ktoré vo svojom dovolaní uvádza žalovaný, nie je možné v danej veci aplikovať, nakoľko

takéto právne názory nie sú pre súdy záväzné, vychádzajú z iných reálií a z odlišných právnych úprav. Žalobca ďalej zastáva názor, že prisudzovanie náhrady trov konania tak, ako navrhuje žalovaný, by bolo vzhľadom na preventívny charakter určovacej žaloby v rozpore s princípom spravodlivosti súdneho konania. Žalobca zdôraznil, že vyhláška 655/2004 Z. z. nehovorí o hodnote alebo cene právneho úkonu, ako uvádza žalovaný, ale narába s pojmom výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka. Hodnotu peňažných plnení (táto pritom nie je predmetom úkonu právneho zástupcu), preto nemožno považovať za cenu práva určenia neplatnosti. Pritom nejde o žiadnu novú právnu kategóriu, ako uvádza žalovaný, ale iba o výkladový pojem, z ktorého možno vyvodit' tarifnú hodnotu právneho úkonu právneho zástupcu. Žalobca taktiež zásadne odmieta závery žalovaného, že v danom prípade ide o určenie tarifnej sadzby contra legem, vyúsťujúce do porušenia princípu rovnosti subjektov práva (účastníkov konania). Žalobca zastáva názor, že výška trov konania bola, aj napriek nesprávnemu meritórnemu rozhodnutiu, určená v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2M Cdo/8/2009, v ktorom súd uviedol, že znenie ust. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., oproti úprave vo vyhláške č. 163/2002 Z. z., ustupuje od prihliadania k hodnote veci, práva alebo plnenia, ktoré sú predmetom preskúmaného právneho úkonu alebo vzťahu, a smeruje k ustanoveniu fixnej sumy pre všetky prípady žalôb podľa ust. § 80 písm. c/ O. s. p. Záverom svojho vyjadrenia žalobca uviedol, že podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani prípadné nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (napr. sp. zn. 1Cdo/102/2004, sp. zn. 2Cdo/282/2006 a sp. zn. 3Cdo/174/2005). Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému uzneseniu ako neprípustné, odmietol. V prípade, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie prípustné je, tak žalobca navrhuje dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Zároveň žalobca navrhuje, aby dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 159,17 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie žalobcu bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (účastníkom konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a že ide

o rozsudok, proti ktorému je prípustné (§ 238 ods. 3 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Ak sa prípustnosť dovolania opiera o výrok rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 238 ods. 3 O. s. p.), môže dovolací súd, okrem väd napĺňajúcich znaky dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. skúmať rozsudok odvolacieho súdu len z hľadiska, či spočíva na správnom právnom posúdení veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu o pripustení dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu výroku je preto vymedzený i dovolací dôvod. Dovolanie nemožno odôvodniť inak, než s poukazom na dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., a to len vo vzťahu k tej právnej otázke, na riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie. Dovolací súd sa potom obmedzuje len na tie dôvody, ktoré spadajú do rámca prípustného dovolacieho dôvodu.

Z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný tak rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O. s. p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie

uvedených vád však nebola dovolacím súdom zistená a žalobca ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

V danom prípade odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku založil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p., keď vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vyslovil jeho prípustnosť, a to na riešenie otázky zásadného právneho významu, vymedzenej v odôvodnení rozsudku. Znamená to, že dovolateľ bol oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to iba v konkrétnej otázke, pre ktorú dovolanie bolo pripustené. Dovolací súd preto v dovolacom konaní skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu len vo vzťahu k tejto otázke.

V prejednávanej veci žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie) okrem iného aj vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo súd aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Odvolací súd pripustil dovolanie za účelom vytvorenia procesnej možnosti preskúmať správnosť riešenia otázky „či znenie zákona č. 263/1993 Z. z. je možné vykladať tak, ako je uvedené v metodickom usmernení zo dňa 12. 03. 2009, alebo ako zákon vyložil súd“.

Podľa uvedeného metodického usmernenia Úradu pre verejné obstarávanie v § 2 ods. 2 písm. a/ už zrušeného zákona o verejnom obstarávaní bol obstarávateľ definovaný ako právnická osoba zapojená na štátny rozpočet alebo rozpočet obce a ňou zriadená právnická osoba. Zo znenia príslušného ustanovenia zákona jasne vyplýva, že „obec“ (mesto) bolo obstarávateľom, a teda bolo povinné obstarávať tovary, služby a verejné práce postupmi upravenými v tomto zákone.

Podľa odvolacieho súdu žalobca v zmysle § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 263/1993 Z. z., platného a účinného v čase uzavretia spornej zmluvy, nebol obstarávateľom, pretože nebol rozpočtovou ani príspevkovou organizáciou podľa zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že právny výklad zákona odvolacím súdom nie je správny.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 263/1993 Z. z. verejné obstarávanie je proces získavania predmetu záujmu zhotovením, kúpou, nájmom, kúpou prenajatej veci a inými právnymi formami, pričom týmto predmetom sú tovary, služby a verejné práce, ak sú uhrádzané úplne alebo čiastočne z verejných prostriedkov.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona obstarávateľ je právnická osoba zapojená na štátny rozpočet Slovenskej republiky alebo na rozpočet obce a ňou zriadená právnická osoba.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 1. júla 2008, č. III. ÚS 341/07-38 vyslovil, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.

Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa

v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

V danom prípade odvolací súd pri výklade sporného ustanovenia zákona č.263/1993 Z. z. postupoval formálne a z doslovného znenia gramatického spojenia „právnická osoba zapojená na rozpočet obce“ vyvodil, že uvedenou právnickou osobou sú len rozpočtové a príspevkové organizácie, ktoré v zmysle § 21 ods. 1, 2 zák. č. 303/1995 Z. z. sú svojimi príjmami a výdavkami, resp. príspevkom alebo odvodom, zapojené na štátny rozpočet alebo na rozpočet obce.

Odvolací súd vo svojom výklade právnej normy však opomenul účel zákona o verejnom obstarávaní, ktorým v zmysle § 1 je ustanoviť postup pri obstarávaní tovarov, služieb a verejných prác, uhrádzaných z verejných prostriedkov s cieľom dosiahnuť ich hospodárne vynakladanie, efektívne využitie, zabezpečiť prehľadnosť procesu obstarávania, rovnaké podmienky pre uchádzačov a podporiť rozvoj konkurenčného prostredia.

Z uvedeného vyplýva, že zmyslom zákona o verejnom obstarávaní je sprehľadnenie hospodárenia a využitia verejných prostriedkov, ktoré nepochybne tvoria rozpočet obcí.

Vychádzajúc teda z účelu zákona o verejnom obstarávaní, ktorého základným kritériom sú verejné prostriedky, zákonodarca v spornom ustanovení § 2 zákona definoval obstarávateľa ako právnickú osobu disponujúcu z verejnými prostriedkami, prostredníctvom štátneho rozpočtu Slovenskej republiky alebo rozpočtu obce.

Nemožno preto dospieť k inému záveru, než vyslovil i Úrad pre verejné obstarávanie v jeho metodickom usmernení, že obstarávateľom, teda právnickou osobou zapojenou na rozpočet obce, je i samotná obec.

Pokiaľ odvolací súd vyložil právny predpis inak, vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci, pre ktorý dôvod je podané dovolanie žalobcu opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 2 O. s. p. rozsudok odvolacieho súdu, ako i uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým rozhodli o závislom výroku s poukazom na ust. § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané žalovaným včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 239.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade

prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu upravuje okrem ustanovenia § 237, aj ustanovenie § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p., dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska.

Podľa ust. § 239 ods. 2 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním žalovaného napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým uznesením bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania. S poukazom na ust. § 293 ods. 3 O. s. p. v prejednávanej veci dovolanie nie je prípustné.

Dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 239 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania žalovaného) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 O. s. p.

Podľa dovolateľa je dôvodom prípustnosti jeho dovolania skutočnosť, že odvolací súd nedostatočne posúdil otázku výšky trov právneho zastúpenia, ktorým postupom mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalovaným takto vymedzené dôvody dovolania ale nenapĺňajú pojmové znaky vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám

logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

V predmetnej veci odvolací súd rozhodol uznesením, na ktoré sa primerane vzťahuje ust. § 167 ods. 2 O. s. p., čo tiež znamená, že zákon na jeho vyhotovenie nekladie také prísne kritériá, ako v prípade rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú uvedené rozhodujúce skutočnosti, stanoviská procesných strán a právne predpisy, ktoré súd pri svojom rozhodnutí o trovách konania aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal argumentáciou žalovaného a nemožno ho považovať ani za arbitrárne.

Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd sa v ňom neobmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., na ktoré ustanovenie v napadnutom rozhodnutí poukázal, keď na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa svoje rozhodnutie doplnil aj o ďalšie dôvody a právne uzavrel, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., keď aplikoval ust. § 11 ods. 1 pri určení tarifnej hodnoty právneho úkonu. Vzhľadom na uvedené, nie je dôvodná ani námietka dovolateľa, že sa odvolací súd nezaoberal právnym hodnotením veci, napríklad aj judikátmi Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré žalovaný v konaní poukázal a ktoré judikáty pre súd v konečnom dôsledku nie sú záväzné.

Nemožno preto vyvodiť, že dovolateľovi postupom súdu bolo odňaté právo konať pred súdom.

Dovolanie žalovaného v zásade smeruje k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, z ktorého dôvodu procesná prípustnosť dovolania nie je daná.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Podľa § 243d ods. 1 veta druhá O. s. p. je v ďalšom konaní právny názor dovolacieho súdu záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného, ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 posledná veta O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová